

Mùa Xuân trở lại

Đối với cộng đồng người Việt TNCS tại Berlin thì Tết Nhâm Thìn năm nay đúng là một *Mùa Xuân trở lại*, một mùa xuân đã vắng bóng trong cộng đồng từ 2 năm nay đã được hồi sinh một cách mãnh liệt mang đầy những tình cảm đầm ấm và thương yêu. Ai đã đến tham dự ngày Tết cộng đồng hôm mừng 4 tháng 2 tại hội trường của nhà thờ Lankwitz chắc cũng có cùng một nhận xét hao hao giống như tôi mà thôi.

Hôm ấy trời đã thật sự vào đông, lúc tôi trên đường đi dự Tết phải ghé vào một địa điểm để bàn giao 100 chiếc bánh cam nóng hổi, do một chị hảo tâm đã chịu khó ngồi bên chảo dầu chiên tặng ban ẩm thực để gây quỹ cho ngày Tết, trời đã lác đác rơi từng bông hoa tuyết trắng xóa cả bầu trời. Tôi thầm lo ngại, không biết bà con ta có chịu khó dầm tuyết dãi lạnh đến đông đủ hay không ? Lo số bánh mì cặp thịt, chả thượng hạng trong rắc thêm vài cọng ngò của ban ẩm thực

có bị ứ đọng trở thành hàng tồn kho không (ngày Tết tôi không dám dùng chữ „ế“ sợ xui). Cứ lo kiêu con bò trắng răng ấy cuối cùng tôi cũng lần mò lái xe vào đậu tận trong sân của nhà thờ, dĩ nhiên là đậu bậy trên lối đi dành cho người đi bộ, với một tâm trạng rất thoải mái là đường cùng sẽ lì-xì cho cảnh sát biên phạt một tờ giấy phạt đầu năm.

Đúng lúc ấy tiếng pháo xuân từ hội trường đối diện nổ đòn tan thật to, tôi biết mình đến hơi trễ và thật bối rối với thùng bánh cam to đùng nằm chễm chệ trong xe. Thế rồi một thiên thần đã xuất hiện, người ấy đã vượt qua xe hơi của tôi đậu chắn lối đi và bước những bước thật nhanh cho kịp. Tôi thoáng nhận ra người bạn Đạo của thiền đường Suối Thương ngày nào, nên nhanh tay mở cửa xe nhờ anh ấy mang hộ thùng bánh cam vào giao cho nhà bếp.

Lên đến nơi vừa kịp thay áo dài truyền thống cho mọi người trong ban tổ chức được hài lòng, thì Đội Lân và Ông Địa đã khua chiêng trống âm ỉ làm hoạt náo cả hội trường. Đến màn hát song ca bài *Tết, Tết đến rồi!* của hai em bé mặc áo dài thật dễ thương, hát nhún nhảy cùng Ông Địa làm các khán giả trẻ tuổi khác hò hét tán thưởng vang lừng. Không khí thật vui như Tết !

Táo Quân lần này cũng đặc biệt, xuất thân từ thế hệ thứ hai hay thứ ba nên không còn là Táo Việt thuần túy nữa, được gọi là Táo Đức với lá Sớ trình tấu chỉ có bà John, cựu Quốc vụ khanh đặc trách về người nước ngoài, mới là người thích thú nhiều nhất. Cũng tốt thôi ! Ta đã đem văn hóa Việt Nam hòa nhập vào văn hóa Đức, tặng họ một ông Táo Đức, đội mũ đi hia chẳng mặc quần. Nhưng hình như các em muốn diễu cợt Ngọc Hoàng, đã để Bộ Hạ lạnh lẽo trong chiếc áo dài không quần, trong khi Táo Quân đầy đủ cả áo lẫn quần.

Ban Tổ chức đã cho trình làng một bài diễn văn với chủ đề „*Ôn cố Tri tân*“, nghĩa là năm mới nói chuyện cũ, tri ân những người đã có công đóng góp cho cộng đồng, cho lớp trẻ biết những cô chú đi trước đã dày công lót thảm cho các cháu tiếp nối con đường phục vụ cộng đồng. Vì đây là bảo tồn văn hóa và

truyền thống Việt trên quê hương thứ hai, nếu không lo gìn giữ e có ngày bị mai một, nói cho dễ hiểu là sẽ bị „mất gốc“.

Màn hợp ca của các thành viên hội Người Việt Tự Do mới khí thế làm sao! Họ đứng dàn chào chặt cả sân khấu, cũng vẫn những khuôn mặt cũ của 30 năm về trước nhưng sao hôm nay trong chiếc áo dài thời trang lộng lẫy, các người đẹp vẫn trẻ trung và hát khỏe bài „*Cả nước đấu tranh*“ bừng bừng hào khí. Rồi chưa đã nư, họ bắt tiếp sang bài *Ly rượu mừng* muôn thuở. Tôi trộm nghĩ, các ca sĩ nghiệp dư này chắc đang hạnh phúc lắm đây, trong mỗi người đang có một mùa xuân trở lại.

Hai màn múa của các cô gái trẻ vẫn duyên dáng và đượm đầy tình quê hương dân tộc. Nghe nói đâu các em chỉ luyện tập trước có 2 ngày thôi vì còn bận học hành thi cử, thế mà vẫn xuất sắc thì chúng ta phải tuyên dương cả người dạy múa lẫn các em. Đến màn trình diễn hòa tấu đàn Piano của em Thiện cùng tiếng sáo của người bạn Đức, phải xem là rất đạt, rất tuyệt vời. Điều đáng ca ngợi là tinh thần thương thức của cộng đồng người Việt ta khá cao, yên lặng để lắng nghe. Một thích thú khác cho những khách mời người Đức là màn ngâm thơ tình của Nguyễn Sa bài Tình nhớ, do một giọng ngâm khá nổi tiếng của cộng đồng, chị Phụng, chị đã cho người Đức biết thêm một phần văn hóa của Việt Nam.

Điều khiển chương trình buổi lễ là 2 MC bất đắc dĩ, mới được lên thử tài lần đầu nhưng đã bắt được ánh đèn sân khấu. Chị Loan thật duyên dáng trong chiếc áo dài kiêu cộ thời trang cùng anh Dũng cố gắng nói năng cho thật lưu loát để khỏi bị bẽ tuồng.

Sau phần văn nghệ là mục phát lì-xì không thể thiếu được trong các ngày Tết, một tiết mục mà các em bé đang tuổi đi học hay vừa chập chững biết đi rất ái mộ, chờ đợi cả năm mới có một giây phút này thôi. Bà John và bác Tâm trong chiếc áo dài khăn đóng đã

phát những bao lì-xì hoa đỏ tận tay đến các em, đang xếp hàng dài dài chờ đợi đến phiên. Tôi cũng vội vàng dẫn hai cậu cháu nội lên dành phần, được bà John xoa đầu cậu học Mẫu giáo hỏi họ tên. Các bạn có biết ban tổ chức đã phải tốn hết bao nhiêu bao lì-xì cho chiến dịch này không ? Xin thưa, ít nhất cũng 200 bao và từ đó suy ra số người tham dự hôm đó là trên 500 cũng không có gì sai sót, trong đó gia đình tôi đã đóng góp đến 7 người gồm 3 gia đình đi từ 3 căn hộ.

Một điểm cần nêu lên là số khách Đức tham dự rất đông, đông nhất trong những lần cộng đồng tổ chức Tết. Chúng ta có cần tuyên dương ban tổ chức đã làm tốt trong vấn đề đối ngoại hay không? Rồi thêm một điểm khen thưởng nữa là khai mạc đúng giờ như đã định, không theo truyền thống giờ cao su cố cựu của người Việt ta, cứ cho kẻ đến sau là nhân vật quan trọng.

Hết văn nghệ phần đầu đến màn nghỉ giải lao ăn uống vui chơi ngày Tết, cũng là cao điểm để ban âm thực thu lại những gì đã bỏ ra trang trải cho tổ chức. Vì lần này chơi sang không thu vé vào cửa, ban tổ chức muốn bỏ con tép bắt con cá rô, nên vận động một số cò mồi đi ve vãn khách quen xuống nhà dưới ăn uống. Đang xem văn nghệ một cách say sưa trên hội trường, các người đẹp Tuyết, Chi chạy đến khều khều nói nhỏ vào tai:

- *Chị không xuống ngay mua bánh cuốn lát nữa hết phần đó! Người ta chỉ tặng có 44 phần thôi.*

Như có ma lực hấp dẫn, tôi gọi ngay đàn con cháu kéo xuống phòng ăn chiếm luôn một bàn lớn bày tiệc khao quân. Phải khó khăn lắm mới triệu tập được đầy đủ cả 3 gia đình, rồi phải nấu nướng dọn dẹp mệt mỏi hơi tai chúng vẫn không chịu đến, bây giờ có sẵn nào bò bía, bún chả giò, bánh bao, bánh bía, bánh da lợn, chè đậu đỏ bánh lọt ... Ôi thôi đủ thứ, ăn không hết mẹ kiếm bao cho đem về, vừa no bụng vừa gây quỹ cho ban tổ chức. Cho chúng ăn uống phủ phê như thế, lần sau có ới một tiếng là chúng đi ngay, đi riết thành quen rồi bắt tội nó đứng ra gánh vác việc cộng đồng khi chúng ta đã tuổi già sức yếu. Bài bản đã viết ra như vậy nhưng thực tế không biết sẽ ra sao ngày sau !

Quầy hàng thức ăn trong giờ nghỉ giải lao mới khủng khiếp làm sao, các bạn cứ tưởng tượng cảnh mấy trăm người chen chúc sắp hàng đợi bún chả giò chan nước mắm hay chè cháo bánh bao, người bán lẫn kẻ mua đều mặt mũi bơ phờ vì si-tress. Tôi nhờ may mắn đã no bụng nên phải làm nhiệm vụ ngoại giao đi giúp đỡ các khách Đức mua thức ăn, mời chào các món ăn và chan nước mắm bỏ ớt nhiều hay ít, lấy nước chấm cho món bò bía ... Công việc xem có vẻ tầm thường nhưng cũng khá nhiều vinh quang. Chẳng là hôm sau, chàng Dũng gọi điện thoại giục tôi viết bài tường thuật Tết và nhắn lời cảm ơn của bà mẹ nuôi rằng không có tôi dẫn đi chắc bà Wagemann phải mang bụng đói về nhà. Và cả bà John nữa, nếu không nhờ chị Hảo giữ chân bà lại vài phút đủ thì giờ cho tôi chạy vào quầy ẩm thực gói vội vài cái chả giò, bánh bao, bánh bò cho bà mang về.

Sau nửa tiếng giải lao, văn nghệ phần hai lại bắt đầu với một sắc thái khác, tự do ca hát và tự do nhảy múa. Ai muốn ở dưới ăn uống, hàn huyên với các bạn

bè cũ có khi đến vài chục năm không gặp, từ ngày tạm biệt các trại ty nạn ra lập nghiệp riêng tới giờ. Do đó mới sinh ra cuộc đối thoại dở khóc dở cười kiểu tiểu lâm trường hận như sau:

Hai anh chàng gặp nhau bá vai bá cổ kể lể

chuyện xưa kỷ niệm từ ngày còn nằm trên đảo. Một anh thân mật gửi lời chào thăm thiết đến người Mẹ thân yêu của bạn mình và chúc bà già mà nhiều sức khỏe. Anh kia cảm động quá ghen hòng không nói được thành câu vì mẹ anh đã ra đi về cõi vĩnh hằng từ mười năm trước, hay nói cách khác là đã đi bán muối miền xa.

Tôi giả từ quán cóc liêu xiêu bên dưới, tôi chạy lên hội trường xem thiên hạ hát Karaoke. Cái đám phụ nữ có lẽ bạo dạn hơn, khi một chị cầm micrô nhún nhảy hát bài Sầu Đông nhạc kích động của Khánh Băng, cả bọn đàn bà con gái mỹ miều kéo nhau lên nhảy theo điệu nhạc giật gân. Phe đàn ông con trai nhút nhát hơn, chỉ đứng lơ rờ phía dưới thưởng thức mà thôi. Cho đến lúc một em bé trai cỡ 10 tuổi, đòi anh Nhân giữ Mix cho hát bài *Kiếp nghèo* của Lam Phương mới có chuyện để nói. Người lớn ở chung quanh phản đối, với lý do ngày Tết không được nhắc tới chữ *nghèo*, thằng nhỏ sinh ở Berlin làm sao cảm được kiếp nghèo mà biết *Đường về đêm nay vắng tanh*.

Đang tính ngồi nghe thiên hạ ca hát suốt đêm chờ văn tuồng mới được về vì lỡ nằm trong ban lãnh đạo, phải đi trước về sau làm gương cho người khác. Nhưng Hải đã bỏ nhỏ, chị xuống nhà xem thiên hạ buôn bán tính tiền lời lỗ ra sao? Chàng này rất thực tế, lỡ bánh mì bán ế bất chàng phải ăn thì không được. Chàng đã ăn chay trường từ thuở đôi mươi, đừng so sánh chàng với đức Phật, Ngài ăn gì cũng thành chay tịnh, nhưng chàng ăn chay chưa chắc đã tịnh khi làm việc cho cộng đồng. Xuống đến nơi vừa vặn gặp lúc Dững „Danke-Deutschland“ đang khai thùng và đếm tiền bán thức ăn do bà con ủng hộ, mặt mũi rất khẩn trương. Tôi biết điều lùi vào bóng tối để nghe ngóng tình hình, sau khi chàng rút

lui với số tiền thu hoạch, tôi mới tà tà tiến tới hỏi chuyện các chị lo việc chi thu. Được chị của chàng tiết lộ là hơn ngàn mấy sấp xỉ hai ngàn, chắc lời chút ít. Ai nấy đều nở nụ cười duyên không phải nghe chữ lỗ đầu năm.

Cùng lúc ấy một số người mới đến, nhìn ra hóa người quen lâu ngày không gặp. Tôi nhận ra ngay hỏi:

- *Em có phải là chàng „Hoa nở về đêm“ không?*

Bạn chàng nhanh nhẩu trả lời:

- *Đúng rồi chị ơi ! Nhưng hấn bây giờ là Hoa nở cả ngày lẫn đêm.*

Họ là những chàng trai không còn trẻ nữa, thua tôi gần một giáp. Ngày xưa lỡ ái mộ văn thơ của tôi rồi còn đòi mời tôi đi uống *cà phê đắng một mình*, vì biết tôi không thèm đến. Nhưng đây là chuyện ngày xưa, bây giờ họ đòi làm báo điện tử online và mời tôi cộng tác giữ mục *Gỡ rối tơ lòng* kiểu bà Tùng Long hay Hạnh Thuận gì đó. Tôi nghĩ bụng, không có nghề nào bạc bẽo bằng nghề này. Khuyến kiểu nào cũng khắc khoải hết, chẳng hạn nếu gặp một thơ của một tâm hồn đau khổ như sau:

- *Chị ơi, em khổ quá ! Chồng em nó đánh em, không đưa tiền cho em lại còn đòi ly hôn. Chị khuyên em phải làm gì?*

Nếu tôi dùng dùng tức giận mắng em sao ngu thế, hấn đã đòi ly hôn thì phải mua gạo muối tổng tiền đi ngay lập tức chứ còn ngồi đó sầu khổ làm chi.

Hay của một anh chàng đa tình nào đó viết kiểu:

- *Chị thân mến, em trộm nghĩ cuộc đời của một gã đàn ông là phải có ít nhất 3 người đàn bà: Vợ, người Tình và Hồng nhan tri kỷ. Nhưng rất tiếc cả 3 không thể đặt vào một người. Chị có lập trình nào đáp án dù em không? Thành thật cảm ơn chị nhiều. Ký tên: Người em đồng điệu.*

Đây, bạn nào giải được tơ lòng của mấy cô cậu thời nay xin nhận lãnh, phần tôi xin kiếu. Về viết phóng sự cho cộng đồng có phần vinh quang hơn. Các bạn ạ !

Trước khi chấm dứt bài viết, tôi xin kể một vài ý kiến của ban tổ chức muốn nhờ tôi viết cho các bạn. Anh Thiện rất cảm động về sự ủng hộ bánh trái

thức ăn của một số bà con gửi đến bán để gây quỹ Tết, mặc dù anh ấy đã đăng danh sách đầy đủ từng món tên từng người từ bao lâu nay trên trang web Tết, nhưng anh Thiện vẫn muốn tôi viết danh sách kiểu: chị Tư Lê ủng hộ 50 cái bánh bao nhân thịt, chú thím Đăng Nghi ủng hộ 10 kí Chả lụa, Chả Quế thượng hạng v.v. và v.v. Tôi sợ bài viết của mình sẽ sặc mùi ăn uống, quá tải khiến các tay chay tịnh phát khiếp không dám đọc. Nhưng các tay khác trong ban tổ chức lễ mang trong người dòng máu Việt, nhận của ai cái gì là phải mang ơn. Nên anh Kiệt rồi Dũng đã đẩy tôi vào thế phải làm bảng kê khai đầy đủ tên và hiện vật của từng bà con ủng hộ.

Kính lão đắc thọ, trước tiên là chú Hoãn với nồi phá lấu cho bà con nhâm nhi ngày Tết, chú thím Đăng đã nhắc ở trên rồi cho thông qua. Để giản tiện tôi chia ra từng thể loại, món ăn lấy no như 44 phần bánh cuốn của anh chị Nga Phượng chỉ trong vòng thời gian ngắn đã hết sạch; xôi chay của anh chị Quý Loan; món Súp nóng hổi của anh chị Phát, Minh cũng làm ấm lòng người ; cơm chiên của anh chị Phương Hậu, chả giò của chị Đa mới làm chủ tình hình, những tô bún chả giò rất được khách Đức hâm mộ; 100 bánh Pâtésô của chú Đồng chỉ dành riêng cho ban văn nghệ; 100 cuốn Bò bía của anh chị Nhiên Tuấn và chị Nhan cùng nước chấm, làm ta nhớ lại những xe bán bò bía đậu trước cổng trường ngày nào; 50 phần Bì chay của bác Tâm, tăng cường thêm cho tô bún chả giò.

Sang đến các món tráng miệng ngọt ngào như 50 phần Xôi vị của chị Thanh, thơm dẻo xanh màu lá dứa; 50 bánh Bía của chị Thu Nhi, quay đi quay lại là đã hết sạch; 100 bánh Quẩy của chị Nga; Chè xôi nước của anh chị Vinh Hạnh; 100 ly bánh lọt của anh chị Phượng Truyền; 100 ly Sương sa hột lựu của chị Nguyệt, các loại giải khát này rất được bà con ưa thích, đoạn sau nghe đâu phải dành nhau mua ; 4 khay bánh Da lợn của chị Hồng Khôi; 100 bánh Cam của anh chị Tiến Hương. Để mọi người được tỉnh táo, các chị Phượng, Chi đã ủng hộ Cà phê, sữa ông Thọ và rau mùi cho bánh mì. Chị Tuyết tiếp tế đồ chua làm bánh mì và 2 kí lô kẹo cho các em nhỏ.

Ra khỏi phần ăn uống, nhưng rất quan trọng cho việc trang hoàng buổi lễ như 1000 cái hoa Mai (dĩ nhiên là giả) và 300 túi Lì-xì của anh Quốc Phú; tô, muống, đĩa giấy của anh chị Nga Quân. Ngoài ra còn một số tịnh tài của một số anh chị đã ủng hộ cho ngày Tết, xin các bạn vào trang web xem.

Một điều lý thú cần nêu lên là lần Tết này các em làm văn nghệ được ăn uống phủ phê, không phải ôm bụng đói đi về như hồi xưa nữa. Vì mọi người đều để ý chăm sóc các em, làm riêng các món cho các mâm non của cộng đồng, khuyến khích các em thường xuyên đi sinh hoạt.

Một lần nữa thay mặt ban tổ chức cảm ơn và cảm ơn các anh chị em đã đóng góp công sức vào buổi lễ Mừng Xuân Nhâm Thìn của cộng đồng Người Việt TNCS tại Berlin.

Chúc các bạn một ngày vui.

Hoa Lan.

Mùa Xuân 2012.

